

Найден Вълчев
Есенно слънце

Обичам есенното слънце
и меката му светлина.
Горите като в детски сън се
унасят в златна тишина
и светват сини минзухари
по всеки валог, жълт и сух,
и се надпреварят да повтарят:
– Кърпикожух, кърпикожух...
От клена катеричка прави
поклон с навирени уши
и в своите лапички кафяви
кафяво лешниче държи.
А аз вървя. В полята голи
дими последната бразда,
стоят високите тополи
в ръце с напуснати гнезда
и само есенното слънце,
преди докрай да догори,
като във златен детски сън се
люлее в златните гори.

КРАЙ

© Найден Вълчев

Източник: <http://children.librousse.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12311>]